

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXII., číslo 5.

květen 2026

Obsah: Mystika mláďi, J.Dokulil Kde na zemi, Věčná lampa. Bl.Ramon Lull, Ars Magna, Vl.Tylová Rébusy vědce, Učitel pravdy, J.Zahradníček Matce, Dábelské ohnisko nenávisťi a... K., Křepelka Dlaně milosti Kdo potěší..., Zkřehlé pustoty marná slova plodná... Zemlená vroucnosti, Jak nás přetvářejí technologie..., Utíkáme se pod ochranu, Digitálně maskovaný ďábel, Brněnská akademie duchovního života Patrika Kužely OP, mučedníka, Léčení ran

MYSTIKA MLÁDÍ

DOKONALOST ČLÁNKŮ CÍRKVE

Při soudobém úsilí o obnovu jednoty obecné Církve byla nadhozena otázka, zda je odloučený křesťan opravdu ještě plnohodnotným křesťanem? Jsme křesťany právě přivtělením k Ježíši Kristu, k Jeho tajemnému Tělu. To je posláním Pána Ježíše přivést všechny Boží děti do jedné rodiny s jedním pastýřem. Spasitel všechny vykoupil. Proto nikdo z nás nemůže žít izolovaně a osamoceně. Všichni žijeme z Ježíše Krista, který je však spojen se všemi jako Hlava. A tak být křesťanem znamená dvojí. Předně být přivtělen k Ježíši, a dále být sjednocen se svými bratry. Ovšemže je to posléze jediná jednota, protože podle slova apoštola Pavla, *"tělo se přece neskládá z jednoho údu, ale z mnoha."* (1 Kor 12,14)

Proto ani naše snaha o dokonalost, ani náš život jako Ježíšovo pokračování v každém nás nemůže se vyvíjet bez ohledu na naše bližní, ba dokonce i bez ohledu na naše nepřátele. Je vyloučená prostá láska k Bohu, prosté naplnění základního zákona o lásce k Bohu bez lásky k bližnímu, a to i k nepříteli. Ovšem nikoli k ďáblu. Vždyť všichni patříme k Bohu, k Božím plánům. Kdo tedy chce milovat Boha, ten musí nutně milovat i bližního a jako bližního přijímat i ty bratry a sestry, kteří nás nenávidí. Ve vykoupeném Božím lidu je však tato povinnost dvojnásob naléhavá. Jako před příchodem Spasitele platila u lidu starozákonní smlouvy ona povinnost lásky k bližním pouze k těm, kdo patřili do tohoto starozákonního Hospodinem vyvoleného národa, tak se dnes ona povinnost lásky k bližnímu z lásky k Bohu vztahuje na všechny, kterým Spasitel

vykoupil Boží dětství. Dnes už všichni patří k onomu velkému přinejmenším povolání za Boží děti. Proto jsme povinni každý pamatovat na všechny, ke všem se chovat jako vůči bližním a článkům Ježíšova Těla, třebaže se někteří naši bližní obrazejí zády k Ježíši Kristu a k Jeho tajemnému Tělu, k obecné Církvi. Vzdálenost našich nepřátel od nás se podobá vzdálenosti jednoho prstu od druhého prstu téže ruky.

Po křtu svatém je v nás všechno posvěceno, proměněno, poznamenáno božstvím. Naše lidství je navěky poznamenáno Božstvím Ježíše Krista, které se stále chce lidsky vtělovat. Z toho pro nás vyplývá především povinnost k objektivnímu celku všech ctností. Nemůžeme si vybírat jen některé náklonnosti k určitým ctnostem, kdežto jiné odmítat. Všechny ctnosti jsou pevně skloubeny. Jsou účastí jednoho jediného Ježíšova života. Naše nejrůznější ctnosti jsou jenom zdánlivě roztrženy. Ve skutečnosti také samy tvoří tajemné Tělo, neboť mají uskutečnit v člověku přes nejrůznější předměty a okolnosti lidského života onu jedinou dokonalost Ježíše Krista, ono jedno a jediné naše podílnictví na Božím životě. Proto nemůžeme nic vylučovat. Každá ctnost je nutná k tomu, aby ta budova duchovního života v nás, ona účast na Božím životě v nás, aby byla ucelená, dokonalá, bez mezer a bez propastí. Všechno se v nás musí stát nezvratnou dokonalostí. Přesto však nevynikneme všichni stejně ve všem, nebudeme všichni stejným způsobem napodobovat Boží dokonalost. Všichni se máme snažit co nejdokonaleji celým svým životem, tedy kultivací celého života všemi ctnostmi vyjádřit v sobě přítomnost Boha. A přitom každý jednotlivý článek shledává svou omezenost a nedokonalost. Tak se musíme vzájemně doplňovat. Teprve ze spojení všech snah o dokonalost, nám vyroste ono dokonalé tělo, ono opravdu tajemné Tělo Ježíšovo, v němž jsou rozptýleny všechny dokonalosti a ctnosti, ale každý článek vyniká jiným způsobem. Každý článek Ježíšova Těla uskutečňuje jiný obraz Boží dokonalosti v sobě a v celém Těle.

Tak je obecná Církev dokonalá, protože je opravdu jedna, a protože se v ní slévá dokonalost všech článků, takže jeden doplňuje druhý, a tak každý žije z dokonalosti ostatních a všichni žijí z dokonalosti každého.

Všichni žijeme ze všech. Proto máme závazek k velké družině, žijeme ze všech obětí, prací, utrpení všech svých bližních po celém světě. A oni zase mají na druhé straně právo, abychom jim nabídli své prožitky, své spojení s Bohem, své posvěcení, svůj duchovní přínos do tajemného těla Ježíšova. Nemáme být jen trpnými příjemci, nýbrž také šlechetnými a velkodušnými účastníky činností i útrap celé dokonalé družiny.

Jak pěstovat tuto dokonalost, Nelze tedy pracovat jenom na soukromém záhumenku své dokonalosti, kdy bychom nedbali o spásu svých bližních, kdy bychom se mohli starat jenom za svou dokonalost. Naopak, každý žijeme nejen jako originální, původní a neopakovatelný obraz Boží, ale také ve spojení se zájmy a celé Církve. Spásá všech našich bližních po celém světě, kteří jsou do

Ježíšova Těla přinejmenším povolání, je nesmírně důležitá pro osobní spásu každého z nás. Musíme se tedy modlit a přičiňovat prací i utrpením o spásu a dokonalost jeden za všechny a všichni za každého.

Pán Ježíš je Pravda, Cesta a Život. Je to živá Cesta, tedy nikoli cesta, po které se jen kráčí. Je Cestou, která nás sama k sobě povznáší a vede. Kdo po této Cestě vykročí, k tomu se sama Cesta sklání. Putování po této Cestě je tedy živé, je to živý postup nás všech. Kdokoli je tedy na této Ježíšově Cestě, v tom Kristus dále lidsky ožívá, je živou Cestou, protože jeden život tvoří s ostatními živý celek. Jako článek by měl každý z nás zapadnout do celého útvaru těch, kdo v Ježíšovi kráčeji po oživující Cestě k dokonalosti.

Celé tajemné Ježíšovo Tělo, celé Boží království, celá budova Církve obecné žije z Ježíše Krista a ze všech jeho věrných. Každý z nás je tedy povinen co nejvíce usilovat o dokonalost, odstraňovat své

chyby a nedostatky, které zdržují a oslabují Ježíšův život v bližních. Každý z nás má překonávat své slabosti a chyby, aby co nejvíce přispěl k té tajemné družině vykoupeného Božího lidu. Jen tak dáš maximum své síly i svých bolestí svým bližním, když stlačíš na minimum své nedostatky, které překážejí rozvoji Božího života v celém Těle. Záleží na každém z nás!

Současně nám nemůže být lhostejný ani život našich bližních, třeba nám na druhém konci světa odporujících. Každý žijeme z druhých. Navazujeme ta vítězství, kde druzí přestali. Pokračujeme v tom, co druzí připravili. Proto nikdo z nás nemusí zoufat, jestliže sám ihned nemá celou dokonalost. Ne proto, abychom se s tím trpně smířovali, ale proto, že nikdo z nás není ostrov. Každý jsme spojen s ostatními, kde jiní vynikají v tom, co nám chybí.

Každý má zvláštní schopnosti, a i ten, komu se zdá, že se nehodí vůbec k ničemu, má své jedinečné poslání, neopakovatelné a nenahraditelné na cestě vykoupeného Božího lidu dějinami. Kam tě Bůh v životě soukromém a společenském postavil, tam je tvé místo, a právě v tomto místě lze dosáhnout dokonalosti. Není třeba hledat vhodnější místa a vhodnější dobu, nýbrž tohle je to místo a to je ten čas pro dokonalost. K tomu, abychom se dokázali takto

duchovně postavit ke svému povolání, potřebujeme právě toto živé vědomí živé jednoty nás všech také v duchovním životě, jakož i jednoty ve snažení a v ovoci našeho duchovního života soukromého.

Tak někteří oddělení bratři nechápou důvěrný smysl našich svatých. Ostatně ani mnozí katolíci jej nedoceňují. Snad proto, že po Druhém vatikánském sněmu byla úcta k svatým jaksi zastíněna velkolepostí okázalých povrchních změn. Přesto se ukazuje, že nikdy nebylo v dějinách Církve tolik povznesení svatých k obecné úctě na oltář, jako právě po tomto vatikánském sněmu. Někteří oddělení bratři se domnívají, že svatí a světice jsou nějakí bohové či polobohové s tajuplnou či kouzelnou mocí, kteří jsou nám bližší než Bůh, a ke kterým se obracíme se svými časnými potřebami. Tak si to často zkresleně představují i někteří křesťané. Jenže my ctíme svaté právě pro jejich spojení s Bohem, pro jejich živou odpověď na Ježíšovo volání, protože jsou již dokonale a nezvratně spojeni s Pánem Ježíšem Kristem, a tím také s námi, takže s nimi tvoříme skutečnou jednotu. Svatí totiž dokonale vyjadřují svým způsobem a svým jedinečným životem ono místo, které Bůh milostivě uděluje, aby vyjádřili Jeho dokonalost, a aby uskutečnili ve spojení s námi a s celou Církví onu jedinečnou stránku dokonalosti, kterou potřebuje Boží lid, aby byl perfektním vyjádřením Boha přebývajícího v tomto lidu.

Pokud živě zakusíme toto svaté spojení a sdílení, když se opravdu dáme naplno proniknout vědomím povinnosti velké lásky ke všem, neboť Pán Ježíš zemřel za všechny lidi v celém vesmíru, hned také uvidíme naši svatou povinnost velké lásky, abychom - když nemůžeme za všechny umřít, aspoň abychom se snažili pro všechny žít. Skutečný život je však teprve Ježíšův život. Ježíšův život máme uskutečnit na svém místě, svým povoláním a milostmi nám danými. Tak žijme naplno teď a nyní z Krista a prospějeme dokonale svým bližním i na druhém konci stvořeného vesmíru. Tomáš Bahounek OP

+++

KDE NA ZEMI

KDE NA ZEMI JE MÍSTO MÉ
JEŽ NEBYLO BY DAMPELIŠKY CHMÝŘÍM?
KDE KOŘEN LET SE Z ŽULY NAPDÍ
A S PŮLDNY VĚTRNÝMI BRATRSKY SE SMÍŘÍM,

KDE KEŘ MÝM VYDECHNUTÍM VZPLÁ
A PŮLNOC ŘEŘAVÁ SE SNESE V JEHO LISTÍ,
HNÍZD SÍPOT V DLANÍCH PONESE,
VÍR HRDEL S NEBEM POKUSÍ SE HNÍSTI,

KDE VERŠE PLNÉ POKÁNÍ
JAK OSTRÍ RADLIC SRDCE PŘEORAVÍ,
SÁM BŮH NA KLEČE SLOV VÍC PŘITLAČÍ
A NAŠE DUBNY DOBĚŽÍ AŽ K RÁJI,

KDE OHEŇ MÍZY TEKOUcí
V PRUT JARA ŽENE PLÁČEM NEMLUVNÁTEK,
KDE VZLYKOT POTUČKU ŽLEB OVÁŽE
A PRODUTÍM ZAKOLÉBÁ KONEJŠIVÝ SVÁTEK?

Jan Dokulil

+++

BL.RAMON LULL /1232-1316/

Bl.Ramon Lull je výjimečnou a pozoruhodnou osobností františkánského

řádu. Je nelehké stručně popsat jeho význam, neboť je to „postava mnohostranná. Svým mystickým vzletem byl blízký sv. Bonaventurovi, Duns Scotovi svým zdůvodněním Vtělení Božího Syna a pojetím o Kristově království, a Rogeru Baconovi svým misijním nadšením. Tento františkánský terciář si vysloužil přívlastko „*doctor illuminatus*“, osvěcený učitel, jehož životní snahy lze charakterizovat jako „jedno jediné myšlení, jedna jediná láska“. Jako misionář, jeden z „rytířů víry“, usiloval o to, co dnes koná papežská Kongregace pro šíření víry. Proto založil na ostrově

Mallorca kolej Miramar pro františkány, v níž se měli připravovat misionáři pro islámské země a jejímž základem byla kromě evangelia také výuka arabštiny. Byl umučen muslimy při hlásání evangelia v Tunisu 29. června 1315.

+++

ARS MAGNA BL.RAMONA LULLA

Cílem snažení bl.Ramona Lulla bylo také vytvoření obecné soustavy, která by názorně uspořádala svět idejí prostřednictvím kódu srozumitelného všem. Tohoto cíle se snažil bl.Ramon ve svém *Ars magna*. Toto *Velké umění* je mu spojením logiky a metafyziky. Avšak sama o sobě nemůže logika ani metafyzika obsáhnout celou pravdu. Tady přichází k uplatnění právě *Velké umění*, které je způsobilé spojit „předmět“ se „základem“. Daná metoda musí být použitelná *současně* na logiku i metafyziku, musí být schopna stanovit pravidla, jimž podléhá jedno i druhé.

Když vyjdeme z jasného základu - totiž „výroku“ -, tak můžeme pomocí logického postupu dospět k „soudu“. Jde o to dodat našemu myšlení řád, který by stanovil vztahy mezi základy a pojmy. Je to jako bychom hravě procházeli zjednodušenou biblickou konkordancí, zavedenou však kruhovitým postupem sylogismu aristotelské logiky do pojmů morální teologie.

Především se Lull snaží určit výchozí ideu věcí. Tak vyjde z „božích důstojností“ čili „božích ctností“ představujících „naprosté základy“.

Druhý stupeň tvoří uspořádání základních pojmů do soustavy, která by vymezila

Chceme-li prostřednictvím této figury dospět k soudům, je samozřejmě nutné seznámit se s definicemi naprostých základů. „Nelze vpravdě pochopit Umění, pokud se je nenaučíme zpaměti“.

Naprosté základy se vztahují k Bohu a jeho působení:

Dobro je to, z důvodu čehož dobrota vykonává dobré. Velikost je to, z důvodu čehož jsou dobro a trvání veliké. Věčnost nebo trvání je to, z důvodu čehož dobro, velikost atd. trvají. Moc je to, z důvodu čehož dobro, velikost atd. mohou trvat a působit. Moudrost je to, z důvodu čehož ten, kdo ví, chápe. Vůle je to, z důvodu čehož jsou dobro, velikost atd. žádoucí. Ctnost je původce svazku mezi dobrem, velikostí a ostatními základy. Pravda je to, co je pravdivé svým dobrem, velikostí atd. Sláva je slast, v níž dobro, velikost atd. vyúsťují.

Ve spojení s definicemi pojímanými jako premisy umožňuje figura dvaasedmdesát soudů: „Dobro je veliké“, „Ctnost je pravdivá“, ale též „Velikost je dobrá“, „Pravda je ctnostná“ atd. „V základech obsažených v této figuře je zahrnuto vše, co je. Vše, co je, je vpravdě dobré, veliké atd., jako Bůh nebo anděl, kteří jsou dobří a velcí atd. Proto také vše, co je, může být rozloženo na uvedené základy.“

Druhá figura, nazvaná T, je pomůckou, přesněji řečeno grafickou soustavou podporující zapamatování nebo připomínání poznatků pomocí přidružení představ či nějakých významů. Je vytvořena ze tří pevných trojúhelníků v kruhu:

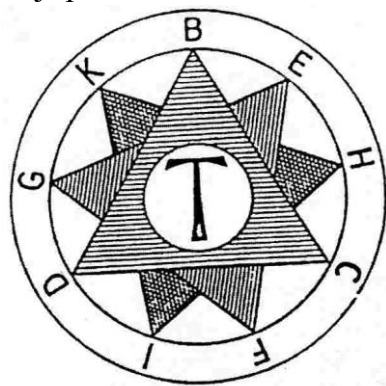

Figura obsahuje poměrné základy v sériích BCD (různost - shoda - protiva), EFG (počátek - střed - konec) a HIK (více - stejně - méně) a umožňuje posuzovat základní pojmy (naprosté a poměrné základy) ve vztahu k pojmům čtvrté až šesté kategorie.

Jednotlivé trojúhelníky obsahují vše existující:

„Vše, co existuje, se nachází v různosti, ve shodě nebo v protivě a nic nemůže existovat vně těchto základů. Vše, co existuje, se nachází v počátku, ve středu nebo v konci a nemůže existovat nic, co neodpovídá těmto základům. Vše, co existuje, může být posuzováno z hlediska většího, rovného nebo menšího.“

Také poměrné základy si žádají jasné vymezení:

„Různost je to, z důvodu čehož jsou dobro, velikost atd. zřetelné a jasné. Shoda je to, z důvodu čehož se dobro, velikost atd. shodují v jednom a v různém. Protiva je vzájemný odpor mezi různými tendencemi. Počátek je to, co předchází vši věci. Střed je podnět, v němž konec působí na počátek a počátek zpětně působí na konec; zahrnuje podstatu jednoho i druhého. Konec je to, v co počátek vyúsťuje. „Více“ je odraz nesmírnosti, dobra, velikosti atd. „Stejně“ je podnět, v němž vrcholí shoda, dobro atd. „Méně“ je bytí blízké nicotě.“

Figura T tak okázale odkazuje na figuru A:

„Díky rozdílům můžeme totiž rozlišovat mezi dobrem a dobrem, mezi dobrem a velikostí atd. Spojíme-li tuto figuru s předcházející, naše soudnost nabude poznání. A protože toto poznání je všeobecné, naše soudnost bude moci vše postihnout.“

Třetí figura kombinuje prvky obou předchozích; písmena tu označují zároveň naprostý i relativní základ.

Písmena v každém ze šestatřiceti polí mohou představovat nezávisle podmět a predikát, což umožňuje dvaasedmdesát soudů, jako tomu bylo u figury A. Zde jde však o to najít odpovídající vztah:

„Uživatel Velkého umění bude hledat způsob, jakým lze spojit subjekt a predikát. Kupříkladu dobro (B) a velikost (C) mohou být spojeny prostřednictvím shody nebo jinak podobně. Uživatel Umění se takto snaží dospět k závěrům a doložit je.

V této figurě může být každý základ přidělen kterémukoli jinému základu. [...] Budiž kupříkladu dobro subjektem a ostatní základy predikáty. Budeme moci prohlásit o dobru: Dobro je velké, dobro je věčné, dobro je mocné, dobro je moudré, dobro je milující, dobro je ctnostné, dobro je pravdivé, dobro je slavné, dobro je různé, dobro je shodné, dobro je opačné, dobro je počátek, dobro je střed, dobro je konec, dobro je více, dobro je stejně, dobro je méně. To, co jsme vypověděli o dobru, může být řečeno také o ostatních základech.

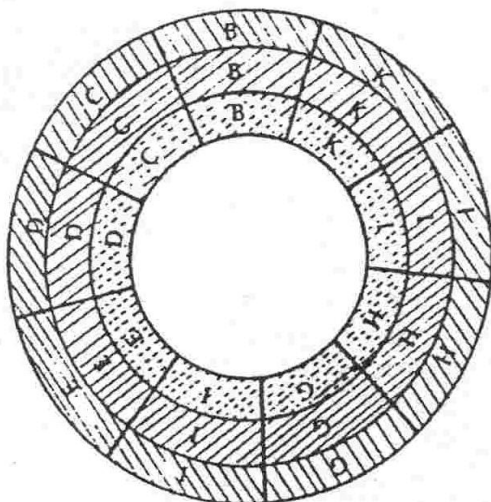
Tato figura musí vyhovět následující podmínce: to které pole nesmí být v rozporu s jiným; obě se naopak musí shodovat v závěru. Není například možné, aby pole BC bylo v rozporu s polem BD atd. Tak bude naše soudnost podmiňovat sebe samu a nabude poznání.“

Umožňuje-li třetí figura dospět k soudům pomocí podmětu a predikátu, prostřednictvím čtvrté lze přejít k samostatným řetězcům logických postupů. Figuru tvoří tři soustředné kruhy, z nichž největší je pevný, druhé dva pohyblivé. Každý z nich je rozdělen do devíti částí odpovídajících devíti písmenům:

Díky pohyblivým kruhům můžeme získat 1680 potrojných kombinací.

Trojice BCD může dát kupříkladu následující sylogismus: $B=C$, $C=D$, tedy $B=D$: dobro je veliké, velikost je věčná, dobro je tudíž věčné. V *Ars magna* vypočítává světec veškeré možné kombinace v tabulce o 84 sloupcích. V *Ars brevis* uvádí pouze výtah:

BC	CD	DE	EF	FG	GH	HI	IK
BD	CE	DF	EG	FH	GI	HK	
BE	CF	DG	EH	FI	GK		
BF	CG	DH	EI	FK			
BG	CH	DI	EK				
BH	CI	DK					
BI	CK						
BK							

Písmeno *t* vyznačuje, že písmena, která mu předcházejí, odkazují na naprosté základy (figura A), zatímco ta, která následují, se vztahují k základům poměrným (figura T). EFGt čteme tedy „moc - moudrost - vůle“, EFtG „moc - moudrost - konec“, EtFG „moc - střed - konec“ a tEFG „počátek - střed - konec“. Přejít k logickým operacím umožňují „pravidla“, tj. otázky třetí kategorie. *Zda?* (B) vyjadřuje možnost, *Co?* (C) podstatu, *Z čeho?* (D) látku, *Proč?* (E) důvod, *Kolik?* (F) množství, *Jaký?* (G) jakost, *Kdy?* (H) čas, *Kde?* (I) místo, *Jak?* *Čím?* (K) způsob a nástroj. Lull nadto rozlišuje v každé otázce několik „druhů“, respektive variant stejné otázky v různých souvislostech. Počet možných odpovědí je shodný s počtem druhů (na jednu otázku jedna odpověď), s výjimkou otázky *zda?*, na niž lze odpovědět trojím způsobem, ano - ne - nevím.

BCDt	CDEt	DEFt	EFGt	FGHt	GHIt	HIKt
BCtB	CDtC	DEtD	EFtE	FGtF	GHtG	HItH
BCtC	CDtD	DEtE	EFtF	FGtG	GHtH	HItI
BCtD	CDtE	DEtF	EFtG	FGtH	GHtI	HItK
BDtB	CEtC	DFtD	EGtE	FHtF	GItG	HKtH
BDtC	CEtD	DFtE	EGtF	FHtG	GItH	HKtI
BDtD	CEtE	DFtF	EGtG	FHtH	GItI	HKtK
BtBC	CtCD	DtDE	EtEF	FtFG	GtGH	HtHI
BtBD	CtCE	DtDF	EtEG	FtFH	GtGI	HtHK
BtCD	CtDE	DtEF	EtFG	FtGH	GtHI	HtIK
CDtB	DEtC	EFtD	FGtE	GHtF	HItG	IKtH
CDtC	DEtD	EFtE	FGtF	GHtG	HItH	IKtI
CDtD	DEtE	EFtF	FGtG	GHtH	HItI	IKtK
CtBC	DtCD	EtDE	FtEF	GtFG	HtGH	ItHI
CtBD	DtCE	EtDF	FtEG	GtFH	HtGI	ItHK
CtCD	DtDE	EtEF	FtFG	GtGH	HtHI	ItIK
DtBC	EtCD	FtDE	GtEF	HtFG	ItGH	KtHI
DtBD	EtCE	FtDF	GtEG	HtFH	ItGI	KtHK
DtCD	EtDE	FtEF	GtFG	HtGH	ItHI	KtIK
tBCD	tCDE	tDEF	tEFG	tFGH	tGHI	tHIK

Pravidla tedy umožňují položit dvaapadesát otázek, jež

pokrývají veškeré jsočno. Uživatel Velkého umění, znající zpaměti definice základů i dotyčné odpovědi (které je nicméně nutné přizpůsobovat daným situacím), je tak s to čelit jakémukoli logickému či metafyzickému dilematu.

Zbývající kapitoly jsou návodem k výuce s názornými příklady: jak kombinovat základy a pravidla, jak definovat pojmy z kategorie podmětů (Bůh, anděl atd.), jak pracovat se třetí a čtvrtou figurou. Klademe-li si třeba otázku *Je svět věčný?*, lze ji zodpovědět následovně: Podle BCtB by svět, pokud by byl věčný, musel obsahovat několik různých věčností, které by odpovídaly BCtC,

tj. byly by shodné ve své různosti, což je však v rozporu s BCTD. Závěr: Svět není věčný. Samostatnou kapitolu pak tvoří seznam jednoho sta „forem“, tj.

otázka	zda?	co?	z čeho?	proč?	kolik?	jaký?	kdy?	kde?	jak? čím?
počet druhů	1	4	3	2	2	2	15	15	4+4
počet odpovědí	3	4	3	2	2	2	15	15	4+4

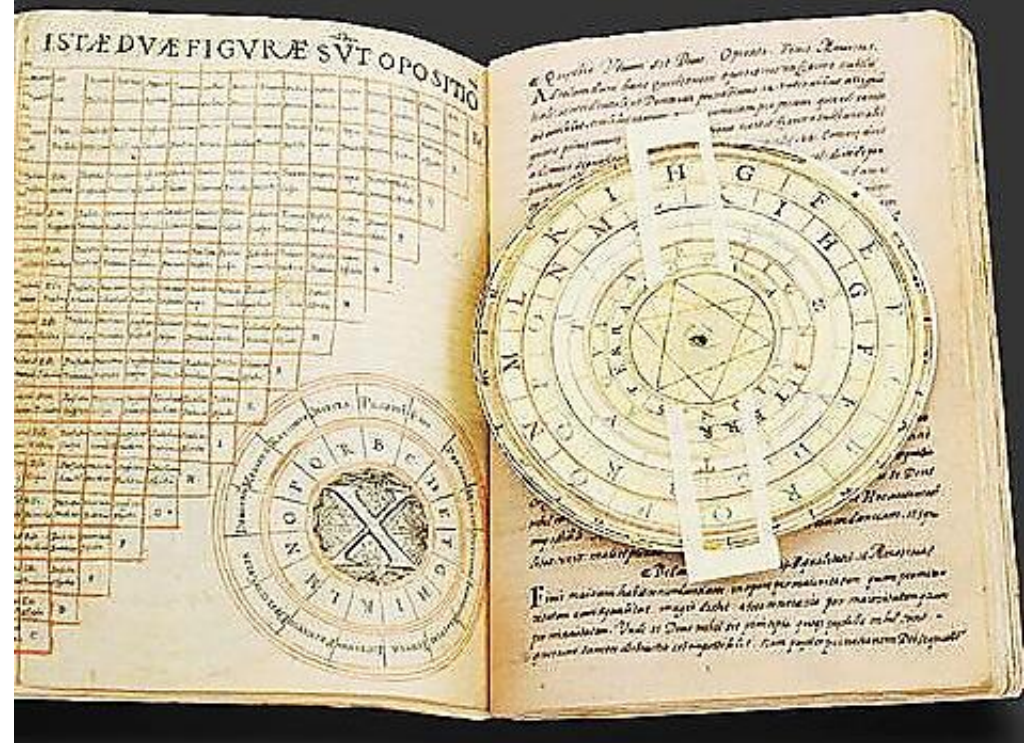
pojmu a slov, nezbytných pro každého vzdělance, opět s příslušnými

definicemi. V poslední části odpovídá světec na otázky a pochybnosti, které by mohly vyvstat při používání Velkého umění.

Lullova obecná metoda k pochopení světa a pomůcka pro přesvědčení nevěřících se za jeho života nesetkala s příznivou odezvou.

Teologové ani univerzity neprojevíli o metodu zájem. Svě zklamání svěří Lull svému životopisci: „*Jsem smuten a zklamán a veliká únava mne tíží, neboť se nenašel nikoho, kdo by se chtěl nebo mohl naučit a osvojit si toto Velké umění*“.

Teologové, jakož i papež Benedikt, se většinou domnívali, že Lull chce takto obrátit nevěřící na křesťanskou víru, což světec nesledoval, protože víru může

dát pouze Bůh. Lullus chtěl přesvědčit nevěřící o rozumnosti učení křesťanské víry. Ke stejnému účelu sepsal i svatý Tomáš *Summu proti pohanům*. Je dost rozumných lidí, kteří jsou přesvědčeni o tom, že Bůh je, ale přesto nevěří, protože by to vyžadovalo změnu jejich hříšného života. Smutnou skutečností

však dodnes zůstává také to, že mnoho křesťanů zachová víru zděděnou po předcích, aniž ji zdokonalují. Nevzdělávají se ve víře. Taková víra je vratká, postrádá vnitřní přesvědčení a nedokáže se rozumově zdůvodnit, a tím je i pro ostatní nepřesvědčivá. Kněz v kázáních běžně opakuje biblické perikopy, ale zřídka se věnuje vzdělávání lidu ve víře a vedení v duchovním životě, takže Boží lid zůstává na úrovni dětské víry. Proto také pro věřící je takové *Velké umění* bl.Ramona Lulla nesmírně potřebným prostředkem hravého osvojování si rozumového přesvědčení své víry. Zatím si kdekdo ve volném čase pohrává pouze s nejnepřijemným převrácením Rubikovy kostky nebo s digitálními hříčkami či bloumáním po internetu, ačkoli by se mohl plodně obírat zušlechťující teologickou hrou. Nestálo by za to zhotovit a zavést takové digitální duchovní exercicie? Mnohý by si s nimi zábavně pohrával a přitom by duchovně pokračoval.

Na sklonku života se bl.Ramon vydal evangelizovat Saracény s jistotou, že *Velké umění* rozptýlí veškeré, byť sebevětší pochybnosti o pravé víře. Saraceni však Lulla zajali a umučili. Zemřel jako mučedník rukou lidí nevzdělaných ve víře. Tomáš Bahounek OP

+++

RÉBUSY VĚDCE

CHCE SE DOSTAT K PRAVDĚ KUPOU PLEV,
UKLÍZÍ JEN AUGIÁŠŮV CHLĚV.
ZASE OTEVÍRÁ PRÁZDNOU PĚST.
NEZACHYTL ANI ŠEDOT HVĚZD.

BŮH MOŽNÁ ROZPROSTŘEL
V TĚCH JEVECH PODOBENSTVÍ.
JE VESMÍR OVÁL, KOULE NEBO DISK?
SYMBOL

ROZLÉVÁ SE ZE SVATÉHO VŘÍDLA,
ABY LIDSKÁ MYSL NEVYSTVDLA,

KDYŽ ZBYL JEN RÁM:
VESMÍRNÝ OBELISK, PRŮTRŽ DO ZÁHADY.

CO KDYŽ BŮH VŮBEC NIC UŽ NESTVOŘIL
PO ZRUŠENÍ RÁJE?
JEN LIDSTVO PŘEDAL PRÁZDNOTĚ,
Z NÍŽ SI MÁ KAŽDÝ HLEDAT CESTU SÁM.

SVĚT NENÍ ANI PŘIBLIŽNÝM NÁMĚTEM,
K ŘEŠENÍ, JAK VYPADÁ JSOUČNO.
JEN STÁLE ZARYTĚJI MLČÍ
VŠEOBSÁHLÁ TMA.

Vlasta Tylová

+++

ĎÁBELSKÉ OHNIŠKO NENÁVISTI A VZKŘÍŠENÍ JEŽÍŠE KRISTA

Až doposud se lidstvo otřásá strachem, ale nikoli z přírodních pohrom, ba ani z pekla hříchu, ale hlavně z ďábelského zneužívání lidských vynálezů, zejména ze strašných účinků atomové bomby. Toho všeho zneužívá ďábel ke zničení člověka, nebo aspoň k jeho zotročení a vykořisťování.

Nikola Tesla /1856-1943/ připomínal skutečnost, že radioaktivita není zděděná statická vlastnost nějakých nestálých prvků, ale že je to dynamický projev přírodního prostředí...

Přes skalární fyziku, fyziku kvantového náboje, kde má prostor nelineární vířivou skladbu, objevil Tesla studenou explozi, která využívá vlnový jev.

Tesla zjistil, že nízkofrekvenčním pulzujícím usměrněným paprskem je možno na čtvrtině vlnové délky způsobit erupci obrovského elektromagnetického pulzu, který může přenosem daleko vyšší podněcené vlny vybudit v dané oblasti atmosférické plyny, explozi (počáteční šokovou vlnu) je nechat vybuchnout s následnou mohutnou návratovou vlnou, podobnou jadernému výbuchu, a vstřebáním obrovského množství tepla (okamžité ochlazení) ...

Skalární elektromagnetické vlny procházejí jádry atomů bez nutnosti jaderného štěpení, tak jako elektromagnetické vlny z mobilů procházejí našimi mozky.

Tuto novou sílu, která může být využita v protiletcecké obraně, nazval Tesla *dálkovou silou*.

Také po Teslově smrti je širokým masám předkládána pouze zavedená fyzika einstenovská, jejímž pravidelným vyústěním je atomová bomba. Teslova fyzika, kterou tajné služby světových velmocí od druhé světové války skrývají za veřejně oslavovanou obecnou teorií relativity, jejíž vymoženosti – atomová bomba a následný strach širokých mas z atomové bomby zneužívá ďábelská velmoc ke strašení národů a jejich lepšímu ovládnutí a kolonizování.

Existuje zatajovaná, vojensky tajně zkoumaná a pro vojenské účely zneužívaná fyzika, kterou je možno vystopovat studiem Teslových fyzikálních objevů (atmosférické ohřívání, studená fúze). Výsledky vojenského zneužití Teslových objevů můžeme sledovat v atmosférickém geoinženýrství, zahrnujícím ovlivňování počasí, v geofyzikální zbrani HAARP, a jinde.

O své dynamické gravitační teorii Tesla prohlásil : *„Lze jí aplikovat na molekuly i atomy, stejně jako na největší vesmírná tělesa a na veškerou hmotu ve vesmíru v každé fázi jeho vzniku a existence... Tato teorie se obejde bez zakřivení prostoru, který nemůže existovat už z důvodu, že prostor nemá vlastnosti, stejně jako Bůh nemá vlastnosti, protože má jen atributy, které jsme mu přisoudili.“*

Jako většina objevitelů minulosti pyšně zobecňuje svůj objev, mající pouze omezený dosah /např.S.Freud objevem vlivu sexuality v podvědomí, který zobecnil/, tak i Albert Einstein zobecnil objev speciální teorie relativity, mající omezený dosah. Einsteinovo modernistické zobecnění speciální teorie relativity, původně nastíněné Milevou Einsteinovou podle vzoru jejího krajana Rudera Boškoviče /1717 -1787/, označoval Tesla za matematickou hříčku, za *„žebračka oděného do císařských šatů, kterého naivní lidé považují za císaře“*.

Podle Tesly jsou elektrické obvody a vodiče otevřené soustavy přenášející energii z prostředí. Elektrická hnací síla nevzniká jen v důsledku měnicích se proudů, ale také *„zředěním a stlačením éteru“*, ke kterému dochází rychlým střídáním obou proudů. Výpočty provedl Nikola Tesla v roce 1884.

Jeho teorie o stlačení a zředění éteru prostřednictvím elektrického napětí způsobeného střídáním druhého tlaku navazuje na jeho pojetí skladby hmoty. Ta není ničím jiným než vířivým pohybem v daném éteru. Tímto objevem položil Tesla základy skalární fyziky.

Za druhé světové války postavili nacističtí vynálezci v laboratořích v Innsbrucku, v Praze a v Arnstadtu nejméně dvě malé jaderné bomby (Thomas Mehner *Das Geheimnis der Deutschen Atombombe*). Záměrně se však vydali složitější cestou. Nacisté totiž z rasistických důvodů zásadně odmítali postupovat při tom cestou Alberta Einsteina kvůli jeho židovství. Tak oddálili postavení velké atomové bomby, pro kterou nakonec chyběl dostatek štěpného materiálu. Po válce zajali Američané desetitisíce německých vědců a vynálezců a ukořistili německý štěpný materiál. Ti dokončili v USA vývoj atomové bomby, která byla svržena v Hirošimě a Nagasaki. Nešlo jen o porážku Japonska a odvetu za japonský útok na Perlový záliv. Šlo o víc, totiž o to, aby tím od té doby mohl falešný vládce světa strašit a zotročovat celé lidstvo. Všechno se po druhé světové válce dělo za nebývalé glorifikace nacisty odmítaného Alberta Einsteina a jeho obecné teorie relativity. Einstein sám uvádí ve své autobiografii, že toto zobecnění speciální teorie relativity konal se značnou neochotou, podle všeho spíše pod tlakem modernistické akademické veřejnosti.

Pokud je možné vyhnout se Apokalypse, může být tajemství Nikolvy Tesly zapojeno do uzdravení a povznesení člověka, ne do jeho ponížení a zabíjení. Teslův vynález může odstranit různá vnější lidská omezení. Zatím samozřejmě ďábel působí, že se západní velmoc snaží zastrašovat atomovou zbraní ostatní lidstvo v marné iluzi, že se menší národy nechají ovládat a vykořisťovat.

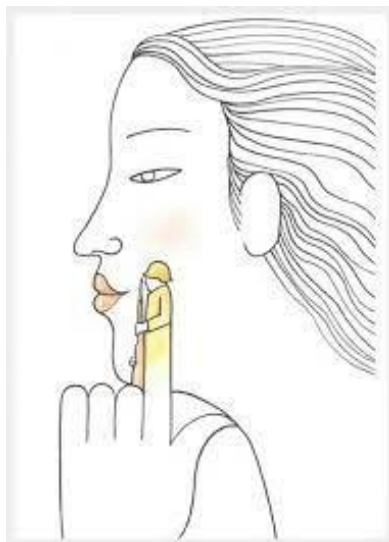
Toto všechno jsou věci na úrovni přirozené nebo v případě atomové bomby nepřirozeně zvrácené. Jsou zde však ještě hodnoty nadpřirozené. Tam je každý v posvěcující milosti nositelem daleko mocnějších sil v Ježíši Kristu. Jestliže Pán Ježíš pohlédl s nelibostí na neplodný fíkovník, který hned uschnul (Mk 11,12-14.20-26), kdežto s láskou nasýtil zástupy několika chleby a rybičkami, tak každý v posvěcující milosti má tuto schopnost. Proto Ježíš Kristus vyzývá učedníky: *Vy jim dejte najíst.* (Lk 9,13) a dodává: *Uvidíte ještě větší věci* (Jan 1,50).

Stále je tu však potíž s lidskou svobodou, která neustává ani po seslání velkých milostí. Milosti nepůsobí samočinně. Tak může omilostněný i po svém slavném vysvěcení uvíznout zaklesnutý v nějakých pochybných strukturách, takže zůstává jen jakýmsi úředním nánosem Církve Svaté; tak může pracovat na svém postupném vyhoření, anebo prožívat s vlastním kajícím zapojením působnost dané milosti. Při ní se duchovně rozšiřuje a prohlubuje tak, že se jeho sobectví vytrácí a působí v něm Spasitel na obnovení a spásu lidstva a posvěcení celého světa. Tomáš Bahounek OP

DLANĚ MILOSTI

NOC ZE SRDCE
VYZVEDÁVÁ TEPLO
DLANĚ JAK ZADRŽET BY CHTĚLY
CHVĚNÍ DÝMU
A TRATOLIŠTĚ KRVE
NEBOŤ ŽIVOT JE DAR BOŽÍ
BYŤ I MŮŽE ZPRAŠIVĚT...
TO JEN MILOST
VÁBIVĚ ŘÍKÁ TI:
VEZMI SI MNE NA ZNAMENÍ
ŽE TI NENÍ DOVOLENO MLUVIT
S NIKÝM KROMĚ MALOMOCNÝCH
JAKO JSI TY...

Karel Křepelka

+++

BL. RAMON LULL KNIHA O PŘÍTELI A MILÁČKU

1. Tázal se Přítel Miláčka, není-li v něm žádná věc zbylá k milování: a Miláček odpověděl, že čím by se láska Přítelova mohla rozmnožit, je milování.
2. Cesty, na kterých Přítel hledá svého Miláčka, jsou dlouhé a nebezpečné, obydlené úvahami, vzdechy a slzami a osvětlené láskou.
3. Smluvili se mnozí přátelé, že budou milovat jediného Miláčka, jenž je všechny zahrnul projevy své lásky; a každý měl za poklad svého Miláčka a své myšlenky příjemné, pro které snášeli líbezná protiventství.
4. Plakal Přítel a řekl: Kdy už přestanou temnosti na světě, aby i přestaly cesty pekelné? A voda, jejíž vlastností je stékat dolů, v kterou hodinu nabude přirozenosti, aby vystupovala vzhůru? a kdy bude více nevinných, než viníků? Ach! Kdy umře Přítel s radostí pro svého Miláčka? a kdy uvidí Miláček svého Přitele umdlévat láskou k němu?
5. Řekl Přítel Miláčkovi: Ty, jenž plníš slunce leskem, naplň mé srdce láskou. Odpověděl Miláček: Bez plnosti lásky oči tvé netonuly by v pláči, ani bys byl v toto místo nepřišel spatřit Milence svého.
6. Zkoušel Miláček svého Přitele, zdali miluje dokonale, a ptal se ho, jaký je rozdíl mezi přítomností a nepřítomností Miláčka. Odpověděl Přítel: Jako známost a vzpomínka liší se od neznalosti a zapomenutí.
7. Tázal se Miláček Přitele: Nevzpomínáš na žádnou věc, kterou jsem tě odměnil, proč bys mě chtěl milovat? — Odpověděl: Ano, proto, že mezi utrpeními a radostmi, jež mi dáváš, nečiním rozdílu.
8. Řekni, Příteli, řekl Miláček, budeš trpělivým, zdvojnásobím-li tvé trýzně? Odpověděl Přítel: Ano, Miláčku, jakmile zdvojnásobíš mou lásku.

9. Řekl Miláček Příteli: Víš-li pak, co je láska? — Odpověděl: Kdybych nevěděl, co je láska, věděl bych, co je strast, smutek a bolest.

10. Vyzvali Přítele: Proč neodpovídáš svému Miláčkovi, který tě volá? — Odpověděl: Vydávám se v nebezpečnosti veliká, abych dospěl až k němu, a mluvím k němu touhou po jeho cti a slávě.

11. — Příteli pošetilý, proč ničíš své tělo a mrháš své peníze a spouštíš rozkoše tohoto světa a chodíš opovržen mezi národy? — Odpověděl: Abych si vážil odměn svého Miláčka, jenž od více lidí je nemilován a nectěn, nežli ctěn a milován.

12. — Pověz, šílený láskou, která věc je viditelnější, zdali Miláček v Příteli, či Přítel v Miláčku? — Odpověděl a řekl, že Miláček je viděn ve projevech lásky a Přítel ve vzdychání, pláči, strastech a bolestech.

13. Hledal Přítel někoho, kdo by vyprávěl jeho Miláčku, kterak pro lásku svou veliké strasti snáší a zmírá; i našel svého Miláčka, jak četl ve knize, kde napsány byly všechny mdloby, jež mu láska k Miláčku způsobila, i všechna zalíbení, jež měl v ní.

14. Přivezla Naše Paní svého syna Příteli, aby zulíbal jeho nohy a vypsál ve své knize ctnosti Naší Paní.

15. — Pověz, zpěvavý ptáčku, pozoruješ-li svého Miláčka, že chrání tebe od nelásky a že rozhojňuje v tobě lásku? Odpověděl pták: A kdo by mě rozezpíval, ne-li jedině pán lásky, jenž si za nečest pokládá nelásku?

16. Uprostřed bázně a naděje vystavěla si obydlí láska, živa jsou myšlenkami a umírajíc zapomináním, pokud základy jsou na rozkoších tohoto světa.

17. Hádání bylo mezi očima a pamětí Přitele, neboť oči říkaly, že je lepší věci vidět Miláčka, než vzpomínat na něho. A paměť řekla, že vzpomínkou vstoupá vláha do očí a srdce se rozplamení láskou.

18. Ptal se Přítel rozumu a vůle, kdo z nich je bližší jeho Miláčku; i vyběhly oba a byl rozum dříve u svého Miláčka než vůle.

19. Hádali se Přítel a Miláček, i viděl to jiný Přítel, jenž plakal tak dlouho, až nastal mír a svornost mezi Miláčkem a Přitelem.

20. Vzdechy a slzy přišly před soud Miláčka a tázaly se ho, od koho cítí se býti silněji milován. Rozsoudil Miláček, že vzdechy jsou bližší lásce a slzy očím.

21. Přišel se Přítel napít ze studánky, kde ti, kteří nemilují, zamilují se, když se z ní napili, a zdvojnásobí své stesky. I přišel Miláček napít se ze studánky, by k tomu ještě zdvojnásobil lásku svého Přitele, když zdvojnásobil jeho stesky.

22. Rozstal se Příklad, i myslil na něho Miláček: živil ho zásluhou a láskou ho, napájel trpělivostí ho příkrýval, pokorou ho šatil a pravdou ho léčil.

23. Tázali se Příklad, kde by jeho Miláček byl. Odpověděl: — Vizte ho v domě vznešenějším než všechny ostatní stvořené vznešenosti, vizte ho v mé lásce a v mých touhách a v mých slzách.

24. Řekli ku Příklad: Odkud přicházíš? — Odpověděl: Jdu od svého Miláčka. — Kam jdeš? — Jdu ku svému Miláčku. — Kdy se vrátíš? — Zůstanu u svého Miláčka. — Jak dlouho zůstaneš u svého Miláčka? — Tak dlouho, pokud v něm budou moje myšlenky.

25. Opěvali ptáci zoru, i probudil se Miláček, který je zoru: a ptáci skončili svůj zpěv a Příklad zemřel za Miláčka v zoře.

26. Zpíval pták v sadě, i přišel Příklad a řekl ptáku: Nechápeme-li tě řečí Miláčekově, chápeme tě láskou, neboť ve tvém zpěvu jeví se mým očím můj Miláček.

27. Snil Příklad, že se tuze trápil, hledaje svého Miláčka, a měl strach, že zapomene Miláčka svého. I plakal, aby neusnul a nezmizel Miláček jeho z jeho vzpomínky.

28. Setkali se Příklad a Miláček a řekl Miláček ku Příklad: — Není třeba, abys se mnou mluvil, ale dej mi znamení svýma očima, jež jsou slovy mému srdci, pokud ti dávám, zač mě prosíš.

29. Neposlechl Příklad svého Miláčka, i plakal Příklad. A Miláček přišel zemřít v šatě svého Příklad, aby Příklad opět našel, co ztratil; i daroval mu větší dar, než jaký ztratil.

30. Miláček si zamiloval Příklad a neměl soucitu s jeho steskem, aby tím silněji byl milován; a v největším stesku našel Příklad rozkoš a posílnění.

31. Řekl Příklad: — Trýzní mě tajemství mého Miláčka, že je moje skutky vyjevují; neboť má ústa je drží ve skrytosti a nezradí je před lidmi.

32. Podmínky lásky jsou, aby Příklad byl snášenlivý, trpělivý, pokorný, ostýchavý, pečlivý, důvěřivý a by se vydával do velkých nebezpečností pro čest svého Miláčka. A podmínky jeho Miláčka jsou, aby byl upřímný, volný, milostivý a spravedlivý k svému Příklad.

33. Hledal Příklad oddanost po horách i rovinách, aby viděl, zdali se slouží jeho Miláčkovi; i našel lhůstevnost na každém tom místě. A proto kopal v zemi a pátral, zda by tam našel více vyplnění nežli na zemi, kde je lhůstevnost k oddanosti.

34. — Pověz, ptáku, který z lásky zpíváš, mému Miláčku, proč mě trápí láska, když mě byl přijal za svého služebníka? — Odpověděl pták: Kdybys nesnášel trýzně lásky, čím bys miloval svého Miláčka?

35. Šel Přítel zamyšlen po cestách svého Miláčka, i klopýtl a padl do trní, které se mu zdálo býti kvítím a lůžkem lásky.

36. Tázali se Přitele, zdali by zaměnil svého Miláčka za jiného. Odpověděl slovy: — A kdo jiný je lepší a vznešenější než nejlepší Dobro, věčné, nekonečné ve velikosti, moci, moudrosti, lásce a dokonalosti?

37. Přítel zpíval s pláčem písně o svém Miláčku a říkal, že láska je rychlejší věcí v srdci milencově nežli blesk v ozáření nebo hrom ve sluchu; a že živější mořských je voda v pláči než ve vlnách; a že bližší je vzdech lásce než sníh bělosti.

38. Tázali se Přitele, proč je jeho Miláček slavným. — Odpověděl: Poněvadž sám je slávou. — Řekli mu: Proč je mocným? — Odpověď: Poněvadž je mocí. — Proč pak je moudrým? — Poněvadž on je moudrostí. — A proč je milostným? — Protože je milostí.

39. Vstal časně Přítel a vyšel, hledaje svého Miláčka; i potkal lidi jdoucí cestou a ptal se, zdali neviděli jeho Miláčka. Odpověděli mu, řkouce: Jak dlouho je tvůj Miláček nepřítomen tvým zrakům duševním? Odpověděl Přítel a řekl: — Od té chvíle, co jsem uviděl svého Miláčka v myšlenkách svých, nebyl nikdy nepřítomen mým zrakům tělesným, protože všechny věci viditelné mně představují mého Miláčka.

40. Očima myšlenek, stesků a vzdechů a slz díval se Přítel na svého Miláčka; a očima milosti, spravedlnosti, smilování, milosrdenství a štědrosti díval se Miláček na svého Přitele. A pták zpíval o tom pohledu rozkoše, nahoře jmenovaný. Z katalánštiny přel. Sigismund Bouška OSB /pokr./

+++

DIGITÁLNĚ MASKOVANÝ ĎÁBEL

Donedávna mělo hospodářství a technika lidského tvůrce nahoře. Člověk plánoval, rozhodoval, vynalézal a zaváděl. Stroj vykonával. Po staletí zůstávala tato skladba nedotčena — až do chvíle, kdy se objevily soustavy umělé inteligence /UI/.

UI nečeká na podněty v každém kroku. Sama si stanoví cíl, sama ho rozloží na dílčí úkoly, sama posoudí, co dokáže zvládnout strojově, a co musí přenést. Na koho? No - na člověka.

Jde o převrácení smyslu práce. Původně práce znamenala smlouvu mezi dvěma lidmi s vlastní vůlí, hodnotami a odpovědností. Práce pro stroje tuto smlouvu ruší. Algoritmus nemá vůli. Nemá hodnoty. Postrádá svědomí. Má pouze cíl a zadání zlepšovat procesy.

V dubnu 2024 podepsaly Financial Times dohodu s OpenAI. Vydavatelství poskytlo přístup ke svým archivům za účelem zavedení velkých jazykových modelů. V dubnu 2025 uzavřel obdobné partnerství Washington Post. Naproti

tomu New York Times zvolil opačnou strategii — žaloby a obvinění z porušení autorských práv. Průmysl se rozštěpil. Jedni budují spiknutí se strojem, druzí proti němu bojují. Zatímco oni bojují a vyjednávají, stroj mezitím zavádí, roste, zdokonaluje se.

Číňané zavedli třetí cestu: státem řízenou integraci. Agentura Xinhua nasazuje UI moderátory od roku 2018. Platforma Media Brain automatizuje celý výrobní cyklus zpravodajství — od sledování zdrojů až po zveřejnění.

Výsledkem tohoto vývoje je jedna klíčová otázka, na níž nikdo nemá odpověď: kdo určuje, co je pravda. Když UI vyvíjí obsah, kdo ručí za jeho věcnou správnost? Když UI filtruje, co se zobrazí a co ne, kdo nastavuje měřítko filtru? Samozřejmě, že UI jako každá technika je pouze prostředek použitelný člověkem k dobrému nebo špatnému účelu. Avšak ďábel, inteligenci přesahující všechny lidi, se spíše než kdokoli z lidí přičiňuje, aby se UI používalo k přednostně něčemu špatnému, k důmyslnému ztročení nebo zničení člověka.

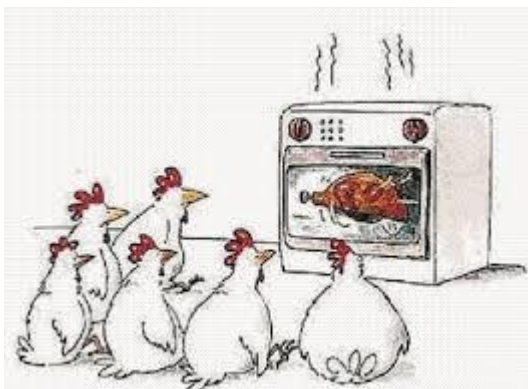
Člověk přitom ztrácí zaměření. Ne náhle, ne převratně. Pomalu, den po dni, jak se jeho zpravodajský přehled zužuje na zosobněné výběry vytvářené soustavou, která ví o něm víc, než si uvědomuje — a vylepšuje jeho pohled na svět podle měřítek, která mu nikdy nebyla sdělena.

Lidské dějiny jsou dějinami nahrazování namáhavé práce člověka. Od svalové práce k parním strojům a spalovacím motorům. Od motorů k mechanizovaným linkám. Přenesení namáhavé práce z člověka na stroj ulehčilo práci a jako vedlejší výsledek přivedlo obezitu člověka.

Digitalizace, automatizace, robotizace a UI převzaly psychicky a nervově namáhavou práci. Tak vyloučily člověka z pracovního procesu a přivedily mu psychickou přesytnost, nervovou uvolněnost a následné poruchy osobnosti.

Osmdesát miliard lidí spotřebovává energii, zanechává odpad, vznáší politické požadavky, vyvolává spory. Z hlediska vylepšování soustavy jsou to náklady. Výnosová položka — lidská práce — se v rovnici stále tenčí. Mění se logika soustavy UI, která o lidech „přemýšlí“.

Výsledkem této soustavy je národ omezený na tři stránky: spotřebitel, datový bod, řízená jednotka. Člověk jako spotřebitel vyvíjející data. Člověk jako uzel v síti, vyžadující správu. Člověk jako proměnná v rovnici, kterou soustava řeší — nikoli pro člověka, ale pro soustavu samotnou.

Soustava UI říká: člověk postrádá osobu a vlastní důstojnost, a je pouhou funkcí. Má vstupy a výstupy. Pokud přestane být funkční — a jeho náklady

překračují výnosy - stává se nadbytečným. Soustava ho odepíše. Takto působí samostatné vylepšování UI.

Ježíš Kristus říká: člověk je Boží obraz. Má nezcizitelnou důstojnost, která nevychází z jeho práce, dat ani tržní hodnoty. Tuto důstojnost mu nelze odebrat žádným algoritmem, žádnou regulací, žádnou hospodářskou logikou. Je mu dána bezpodmínečně. A je mu dána tak naprosto, že za ni vtělený Bůh zaplatí životem na velikonoční Velký pátek. Kristovo tělo se nevydává tomu, kdo má správný digitální profil, ale každému přichozímu.

Ke každému se dříve později dostaví potíže, utrpení, kříž a smrt. Soustava UI zdánlivě vyhraje. A peklo se z toho raduje. Jenže pak následuje Vzkříšení Páně. A to, co soustava odepsala, povstává. Soustava nemá kategorii pro Vzkříšení. Nemá pro ně výpočetní kapacitu, funkci. Nemůže ho předpovědět, ani kontrolovat. A nemůže ho zastavit.

Toto je největší výzva k svobodě, jaká kdy zazněla. Ne proto, že soustava potřebuje člověka. Existuje mimo rovnici. Člověk je víc než funkce.

Dnes přichází Ježíš do světa, naplněného umělou inteligencí, kde se tichými kroky staví budova naprosté závislosti. Do světa, kde prostředky začínají velet a lidé se stávají podřízenými. Vzkříšený Spasitel přichází s poselstvím, které falešný vládce světa, ten starý vrah nenávidí a které přesto nevymizí.

Proto zběsilý Karel Marx vykřikuje: *Křesťanství je výkřik utiskovaného tvora! Je to duch bezduchých poměrů! A starý paralytik mu přizvukuje: Křesťanství je jen duchovní kořalka! Musí se vykořenit, vymést ze světa!*

Soudruh prof. Jan Keller si ve své knize *Hybridní politika* stýská na to, jak se marxistická politika v západním světě zdánlivě vytrácí a zakukluje. Marxista Keller píše: „*Žijeme ve velmi zvláštní době. Levicové politické strany prohrávají volby a prakticky ve všech zemích jsou na ústupu. Kapitalismus triumfuje ve stále dalších a dalších zemích. Sociální státy - někdejší pýcha levicové ideologie - jsou neúnosně zadluženy. Mluví se stále vážněji o agónii levice. Ve stejné době přitom zaznívá varování, že levicovní kulturní revolucionáři ovládli klíčové instituce a hrozí zlikvidovat celou západní kulturu. Z vysokých škol a z médií se šíří ideologie rovnostářství právě v době, kdy se rozevírají sociální nůžky a narůstají ekonomické nerovnosti v rovině příjmů i majetků. Velké nadnárodní koncerny a úspěšní miliardáři tyto revoluční výzvy, namířené údajně proti jejich moci, plně podporují. K vítězství levičáků toužících převychovat člověka dochází v těžké době, kdy je každý člověk povinen pohlížet na sebe jako na "podnikatele se sebou samým" a všemožně usilovat o zhodnocení svého lidského*

kapitálu. Ve stejné době, kdy nadnárodní koncerny řízené v naprosté většině bílými muži diktují své podmínky celým státům a kontinentům, je bílý muž obviňován za svoji rasistickou a koloniální minulost. Z ekonomicky nejvyspělejších kapitalistických zemí přichází volání po kulturní revoluci ne nepodobné tomu, co mělo kdysi dovést ke komunismu rozvojovou Čínu. Ke kulturní revoluci se hlásí především dobře situovaní příslušníci vyšších středních vrstev. Chtějí dělat revoluci namířenou proti zastaralému myšlení nižších středních vrstev. Těm, kdo jsou úplně nahoře, to ani v nejmenším nevadí. Těm, kdo jsou úplně dole, to ani v nejmenším nepomáhá. “

Soudruh Keller se diví, proč „pravicové“ strany přestaly hájit lidskou svobodu a proč „levicové“ strany přestaly hájit zájmy chudých. A přitom je odpověď tak prostá. Marxismus jako směs ekonomismu a technicismu se v podmínkách digitalizace zakukluje v bezuzdném digitalismu, prostě v digitálně zatemnělé směsi ekonomismu a technicismu. Pomocí tohoto zamaskování prosazuje své bezbřehé prosazování technicismu a ekonomismu až k zničení lidstva ve světové válce. Od začátku vykřikují dva běsníci židé Marx a Engels, že *spravedlnost musí být, i kdyby měl celý svět zaniknout*. O milosrdenství Božím a o vzkříšení Ježíše Krista odmítají slyšet. Tak si to přeje ďábel, tak si to přejí marxisté. Avšak Ježíš Kristus vstává z mrtvých a dokazuje světu, že lásky je silnější než smrt a že Boží milosrdenství je mocnější než spravedlnost. Když o někom říkám "soudruh", tedy to neznám, že bych nechápal tuto přirozenou socialistickou reakci člověka na rozsáhlou satanizaci světa, zejména západního, jenže usilují o něco lepšího a vyššího. Vždyť Ježíš Kristus vstal z mrtvých a přitahuje všechno tak, aby každý byl jeho pokračovatelem jako *alter Christi*. Člověk tedy není nadbytečným přívěskem UI. Vzkříšený Spasitel to potvrzuje, poráží smrt a ďábla a člověk díky Kristu vítězí. Tomáš Bahounek OP

+++

PŘÍSLIBY V

VÍRA SE LÁSKOU ROZRŮSTÁ A ZMNOŽÍ.
BEZ NÍ JE ČLOVĚK OSEKÁN NA PROKRUSTOVĚ LOŽI.
SRDCE JE BEZ LÁSKY JEN DUTÝM SVALEM.
BEZ NÍ JDEM ŽIVOTEM JAK PRÁZDNÝM SÁLEM.
A ZEMI ZAČÍNÁ NEBESKÝ JERUZALÉM.

Vlasta Tylová

+++

LÉČENÍ RAN

BODLÁK
DO TVÉ TOUHY SPÍCÍ

SRDEČNÍK
KŘEHKÝŠ

PILÁT
DO TVÉ LÁSKY BDÍCÍ
CO VŠAK NA RÁNY
KTERÉ DO DLANÍ
HROTY TVÝCH NĀDER
MI PROPĀLILY?
ZOBANKA
ŠKARDA NICEJSKĀ
SVĀZEL A RMUT

A RDESNĀ A RMEN
A POD PAVUČINU
JEDNO JEDINĚ
Z TVÝCH MILOSTNÝCH JMEN...
STMĀVĀN STĀNĀN
SVÝMI RANAMI
BĀSNĪ NEJTĪŠĪ NEJBLIŽŠĪ
DO TVĚ KRVE UMLKĀM...
Karel Křepelka

+++

ZKŘEHLĚ PUSTOTY MARNĀ SLOVA

JIŽ NEVĀHAJĪ VZPOUZĪ SE VZPOUZĪ
SCHOULENĀ DO NĚHY MILOVĀNĪ SNOVĀ
MARNOSTI PŘEDŪVĚRNĀ DO NAŠĪ NOUZI
SLZAMI OVLHLĚ MĀŠ ŽIDOVINY
SLOV MILOSTNÝCH DO VĪNA TI NAMĪCHĀM
DO VĪNA PRAVDY DO VĪNA VINY
KRVĪ BARVENĚ SLZAMI ZROSENĚ TO TI DĀM
ZOUFALSTVĪ ZLOMENĚ V HLASE
POBĚHLĀ SLOVA SLOVA KRVE SLOVA ĀBELOVA
TMOUČĪ TONOUČĪ V ČASE
ŠARLATOVĚ VINY VĪNA VINY
NYNĪ DNES OPĚT ZASE
BĚHOUN TOUHY BĚS PRAŠIVINY
Z DLANĪ BOLESTI Z RUKOU ŪZKOSTI
Z KLĪNU SAMOTY SAMOTOU OBSYPĀN
Karel Křepelka SLOVA IV

+++

MYSTIKA STĀŘĪ

CO SE DĚLO V TĚTO HODINĚ V JEHO NITRU.

VĚčnĀ Moudrosti! Čím více sleduji toto nekonečné utrpení, tím nesmírnĚjší se mi jeví. MĚl jsi mnoho strastí pod křížem, a ještĚ více jsi jich vytrpĚl na tĚle na kříži, když jsi trpĚl bolesti hořké smrti. Co se vřak, Pane, dĚlo ve TvĚm nitru, ve TvĚ duři? Nebylo v ní aspoň trochu ūtĚchy nebo sladkosti, jako u mučedníkŭ, takže by se TvĚ hroznĚ bolesti aspoň ponĚkud zmĪrnily? A kdy se vře skončilo?

VĚčnĀ Moudrost: Nuže, slyř bolest vřech bolestĪ, o nichž jsi dosud slyřel. Ačkoliv MĀ duře, co se tĚče nejvyšřích schopnostĪ, stĀle pohlĪzela a požívala čirĚho Božství prĀvĚ tak jako nyní, přece nižřĪ sĪly vnĚjšĪho i vnitřnĪho človĚka byly tak opuřtěny, a to ař do poslední krŭpĚje bezmeznĚ hořkosti v tomto celĚm hroznĚm utrpenĪ, že nikdo nĚco podobnĚho nezakusil. Ach, slyř: když jsem zde tak opuřtěn a bez pomoci stĀl s otevřenĪmi ranami v tĚle, se slzĪcĪm zrakem, s rozpjatĪma rukama a křečovĪtĚ staženĪmi řilami v smrtelnĚ ūzkosti, pozvedl

jsem žalostný hlas a volal k Otci: „Bože Můj, Bože můj, proč jsi Mne opustil? A přece byla Moje vůle s jeho vůlí co nejtěsněji spojena. A když Mi vyprchaly síly a když se vyřinula krev z ran, pocítil jsem v smrtelných bolestech nesmírnou

žízeň; ale daleko více jsem žíznil po spáse všech lidí. A v palčivé žízni podali žluč a ocet žíznivým rtům. Když jsem dokonal dílo lidského vykoupení, zvolal jsem: Dokonáno jest! Byl jsem dokonale, až k smrti poslušný svého Otce. Odevzdal jsem ducha do jeho rukou slovy: „Do tvých rukou svěřuji svého ducha" Vtom se oddělila má duše od těla. Pak vrazili ostré kopí do pravého boku; vytryskl pramen drahocenné krve a s ní zdroj živé vody.

Pohled', milé dítě, takovými strastmi jsem vykoupil vyvolené a živou obětí své nevinné krve jsem je vysvobodil od věčné smrti!

Služebník: Ach, drahý, dobrý Pane a bratře můj, jak strašně a bolestně jsi mne vykoupil! Jak vroucně jsi mne, šlechtný Pane, miloval a jak přátelsky jsi mne vysvobodil! Jak ti mám poděkovat, spanilá Moudrosti, za tvoji lásku a za tvé utrpení? Podívej, Pane, kdybych měl Samsonovu sílu, krásu Absolonovu, Šalamounovu moudrost a bohatství a důstojnost všech králů, rád bych ti to vše obětoval k tvé slávě a službě. Ale tak, Pane, jsem nic, a proto nic nemohu a nic nejsem schopen. Ach, jak ti mám poděkovat?

Věčná Moudrost: I kdybys mluvil ústy všech andělů a kdybys měl dobré skutky všech lidí a dary všech tvorů, nemohl bys Mi náležitě poděkovat ani za nejnepatrnější utrpení, jež jsem z lásky k tobě podstoupil.

Služebník: Nuže, milý Pane, dej mi, abych se ti aspoň tvou laskavostí zalíbil, když nikdo nemůže splatit tvoji lásku.

Věčná Moudrost: Často si stav před oči Můj kříž a vroucně přemýšlej o mém hořkém utrpení, a podle toho zaříd' pak své utrpení. Dopustím-li na tebe bezútešnost, strasti, suchopárnost. když dopustím. abys chřádnul a strádal bez jakékoliv sladkosti, jako na Mne Otec dopustil, nehledej cizí útěchy! Tvé úpěnlivé volání at' směřuje k nebeskému Otci; zapři sebe sám, hledaje zalíbení v jeho otcovské vůli. Hle, čím otřesnější pak je navenek tvé utrpení a čím odevzdanější jsi uvnitř, tím více se mi podobáš a tím jsi milejší Mému nebeskému Otci. Podobně bývají zkoušeni nejzbožnější lidé. Jestliže však tě touha svádí hledat rozkoš a slast v něčem, co jí lahodí, zanechej toho. a tvé žíznivé rty budou s mými napojeny hořkostí. Musíš žíznit po spáse všech duší. Rovněž své dobré skutky musíš uspořádat v dokonalý život a přivést je též k úplnému výsledku. Rád podrob svoji vůli poslušnosti svých představených, měj duši, jež se všim, co je a co má, odevzdává se do rukou nebeského Otce, a ducha odloučeného ode všeho časného, na způsob chvíle mé poslední hodinky.

Podívej, potom se podobá tvůj kříž Mému kříži a potom může v něm být zušlechťen a zdokonalen. Uzavři se do otevřeného boku k mému srdci láskou zraněnému a zde si zvol bydliště a stánek. Zde tě očistím živou vodou a ozdobím svou karmínovou krví. Spojím se s tebou a nic nás na věky nerozdvojí.

Služebník: Žádný magnet, přitahující tvrdou ocel, není tak silný jako tvé vznešené, milostné utrpení, jež všechna srdce s tebou spojuje. Nuže, přitáhni mne, milý Pane, láskou i hořem tímto světem k svému kříži; připodobni mne dokonale svému kříži, aby tě má duše požívala v tvém zářivém jasu. Bl. Jindřich

Suzo O věčné Moudrosti 18

+++

PLODNÁ ZEMDLENÁ VROUČNOSTI

TVÉHO TICHÁ NAVRÁTÍ SE VAN
VAN PŘEDOKORNÉ ZBOŽNOSTI
NECHEJ ÚSTA MÁ U SVÝCH RAN
SLOVA ZLUDRAČELÁ SLOVA SAMCOLOŽNÁ
VAŠEHO MILOVÁNÍ KMENT
V ČERVEC ZBARVÍ SVŮJ ATRAMENT
SLOVA MARNÁ SLOVA ZBOŽNÁ
ZAZÁŘÍ ZAZÁŘÍ
STÍN ANDĚLA
V POTUPENÉ TVÁŘI
ZÁPLATO, KÉŽ BYS VĚDĚLA

Karel Křípelka Slova V

+++

JAK NÁS PŘETVÁŘEJÍ TECHNOLOGIE, KTERÉ VYTVÁŘÍME?

Papež Lev XIV. ve svém poselství účastníkům *Builders AI Forum 2025* připomíná, že rozvoj umělé inteligence /UI/ není jen technologickou výzvou, ale také duchovním posláním. „*Nejde pouze o to, co UI dokáže, ale o to, kým se stáváme díky technologiím, které vytváříme,*“ napsal Svatý otec.

Fórum, které se koná na Papežské gregoriánské univerzitě v Římě, sdružuje vedoucí představitele katolických firem, investory a výzkumníky, aby vytvářeli produkty UI sloužící poslání Církve. Lev XIV. poznamenal, že „*UI, jako každý lidský vynález, vychází z tvořivosti, kterou Bůh svěřil člověku*“.

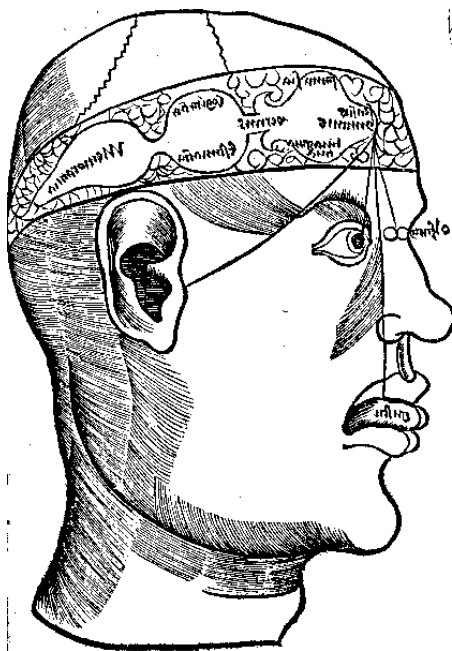
To znamená, že technologická novota může být formou účasti na Božím stvoření. „*Jako taková s sebou zahrnuje etický a duchovní rozměr vlastní každému procesu tvorby, v němž se projevuje hledisko lidskosti,*“

NOVÁ DIMENZE DIALOGU MEZI VÍROU A ROZUMEM

Toto Fórum obecné Církve o UI se nemůže omezovat pouze na technologickou nebo investiční rovinu. Musí se jednat o projekt celé Církve, v němž se technologie stává nástrojem evangelizace a integrálního rozvoje člověka.

Pro Svatého otce je takový přístup a spolupráce různých prostředí novým projevem „dialogu mezi vírou a rozumem“. V digitálním věku, jak zdůraznil Lev XIV., „*intelligence, jak lidská, tak umělá, nachází svůj plný význam v lásce, svobodě a vztahu s Bohem*“.

Na závěr svěřil papež Lev XIV. výsledky fóra Marii, Matce Moudrosti. „*Ať vaše spolupráce přinese umělou inteligenci, která odráží Boží záměr – inteligentní, vztahovou a vedenou láskou*“. Z toho možno vyvodit nejen to, že UI má být ve své skladbě a zadáních podřízena požadavkům lidskosti, ale že má

být zaměřena k Bohu, a to nejen duchovně, jejím posvěcením, ale také samotná její přirozená skladba a úkoly musí obsahovat příslušný algoritmus, prostě korektor jednoznačně a nezaměnitelně odkazující k nadpřirozeným hodnotám.

Jak to konkrétně provést? To je úkolem pro teology, aby si k tomu vyprošovali od Ducha Svatého dar vědění a umění. Duch Svatý to však neučiní bez účasti člověka. K objevu či vynálezu tedy patří kromě těchto darů Ducha Svatého ještě účast člověka, majícího intuici. Intuice se liší od poznání z víry, v níž poznáváme něco ze svědectví. O poznání z víry lze uvažovat pouze při intuici nadpřirozené, pokud samotná víra je světlem a poskytuje zření (ovšem nedokonalé) v pojmech, jimiž je světlo víry vyjádřeno lidsky. Dokonalejší poznání z víry nabývá lidský duch v kontemplaci, ve které dokonalé zření na Boží Pravdu přichází z jiných zdrojů, než je lidský rozum. Tehdy je to vliv Ducha svatého.

Intuice má mnoho předpokladů v poznávajícím člověku. Předně vyžaduje jemnou a pohyblivou smyslovost člověka. Dále je jejím předpokladem celková činnost obrazotvornosti a její rozpomínací účast a spolupráce paměti a smyslové soudnosti (obecného smyslu). Třetím předpokladem intuice je přechod smyslové činnosti, spojené s organickou jemností, přes obrazotvornost a smyslovou soudnost do stavu vědomí, v němž intuitivní pronikání rozumu rázem přináší souhrnné pochopení, nebo alespoň zdokonalení existující, známé syntézy odhalením nových vztahů ve věci, objasněním její podstatné skladby a jejich vztahů k jiným věcem a lidem.

Intuice se dále liší od obecného poznání, neboť znamená přímé nazírání na předmět v jeho jednotlivosti. Liší se od poznání diskurzivního či přemítavého. Jako se totiž přímé poznání liší od poznání, které postupuje přemítavým

způsobem, totiž srovnáváním a oddělováním znaků a vyvozováním nových poznatků z toho, co člověk už poznal. Konečně se intuice liší od poznání zprostředkovaného. Jde totiž o bezprostřední zření na nějakou věc.

Intuice ve vlastním smyslu znamená postřeh věci v určité realitě. Diskurzivní, přemítavý postup je známkou postupnosti, omezenosti a slabosti rozumového poznání. Dokonalé intuitivní poznání znamená pohlížet na bytost zevnitř - tak jak je, v celé obecnosti, pokud ji lze zřít. Rozumová intuice vylučuje diskurzivní, přemítavé poznání, avšak neodporuje odtažitému poznání rozumu jež se děje bez přemítání. Každá intuice existující skutečnosti zahrnuje poznání bytosti, skladby věci. Zpočátku to jde prvním postřehem nedokonale, teprve pak další cestou diskurzivní se zdokonalí. Počáteční poznání bytosti chápáním rozumu je základem pojmu a poznání. Stává se také cílem poznání v dokonalém proniknutí. Pojem věci a poznání bytostných znaků je vždy obecné, neboť přísluší všem jedincům, jimž patří táž bytost. Takže obecné poznání je cílem také intuitivního poznání, pokud slovem intuitivní myslíme schopnost intelektu rozumět a chápat. Cílem všeho je zde dokonalý pojem a soud.

V poznání v obecných pojmech je vyjádřen vlastní názor na věci, pokud je ho lidský rozum schopen. Jimi můžeme poznat věc, jak je sama v sobě. Obecné pojmy neochuzují skutečnost, neboť realita ve své určitosti je vnímána smysly. Smysly zachycují zvláštní vzruchy, které se psychicky jeví jako hmotné vlastnosti. Ve smyslovém vnímání je přímé poznání hmotné skutečnosti. Rozum, uvědomující si smyslové vjemy a chápající za zvláštním vzruchem věc samu, podstatu, nikoli jako něco nehybného, nýbrž jako činnou skladbu věci, není ochuzen o poznání určité reality. Nazírá na danou skutečnost nepřímou, zprostředkovaně. Vzhledem k tomu, že všechny poznávací schopnosti přísluší k lidské duši, která je jeho jediným základem, proto je toto poznání ucelené, třebaže jde o složitý postup. V tomto postupu rozumového poznání je zahrnut také okamžitý hlubší vzhled do věci či do vnitřních vztahů věci mezi sebou, provázený rozechvěním radosti z pravdy nebo z krásy.

Intuici není třeba vysvětlovat neznámými a tajemnými silami či nevysvětlitelnými zásahy. Je dostatečně odůvodněna jak předcházejícím smyslovým vnímáním člověka, tak činností rozumu, přičemž se uplatňuje více souborný způsob přímého pronikání a chápání. Intuitivní a syntetizující schopnost nelze nahradit ani technickou zručností či dovedností ani pracným postupem rozboru díla.

Intuice je bezprostřední zření na přítomnou věc. Zahrnuje nejen smyslové poznání, nýbrž také rozumové. Jen rozumem si člověk uvědomuje přítomnou věc. Je to první a přímý postoj ducha k realitě, v němž je věčné jádro. Je to výchozí předpoklad k poznání jak vědeckému, diskurzivnímu, tak nezprostředkovanému, přímému, spontánnímu. Tomáš Bahounek OP

UTÍKÁME SE POD OCHRANU TVOU

TEN, KDO TĚ NEZNÁ, PANNO PŘELÍBEZNÁ,
JE STRÁŠNĚ OCHUZEN.
K ŽIVOTU NENÍ JEŠTĚ PROBUZEN.
ZDRÁVAS KRÁLOVNO, TVS NADĚJE NAŠE,
TY JSI NÁM PORODILA MESIÁŠE,
VYSVOBOĎ NÁS ODE VŠEHO ZLÉHO
MATKO BOHA, JENŽ UZDRAVIL POSEDLÉHO.
NEJDEME K NĚMU TAJNĚ, ANI PLAŠE,
JAK KDYSI RABBI NIKODÉM,
NEJISTÝ NAD SVÝM DŮVODEM,
ZVYKLÝ NA VNĚJŠÍ NOBLESU,
UDIVEN JEHO RYBÁŘI
V ZÁSTUPU AMHAARESŮ.
NECHÁPAL, PROČ JDE K SAMARÍ,
NECHÁPAL JEHO ZÁSADY A HAGGADY,
BYLY TO PRO NĚJ ZÁHADY,
NEVĚDĚL, PROČ HO ZAJIMÁ
I OSUD NEČISTÉHO GOJIMA.
PŘESTO ŠEL K NĚMU JAKO K LÉKAŘI.
ŠLI ZA NÍM LIDÉ LAČNÍ SENZACÍ
PRO JEHO ČINY VELKOLEPÉ,

ALE I CHROMÍ MRZÁCI,
KDYŽ KŘÍSIL MRTVÉ, UZDRAVOVAL SLEDÉ,
UTÍŠIL Z LOŽKY ROZBOURENÉ VLNY.
PAK BÍŘICI MU VPLETU TRNY DO KORUNY.
UTÍKÁME SE POD OCHRANU TVOU,
ABYS NÁS POTĚŠILA ÚLEVOU.
TVŮJ ŽIVOT BYL TAK STRASTIPLNÝ!
TVÉ SRDCE PROKLÁL NŮŽ A PO TOM NOŽI
ZŮSTALY JIZVY, DODNES JSOU TO VÝZVY
K MODLTBĚ, JIŽ SE LÁSKA K TOBĚ ZMNOŽÍ,
RODIČKO KRISTA, ČISTÁ MATKO BOŽÍ.
VIDĚLA JSI HO NA KŘÍŽOVÉM LOŽI,
NA LOŽI ÚMRTNÍM A OBĚTNÍM.
A MY TU CESTU KŘÍŽE JDEME S NÍM.
JE ZPŘÍTOMNĚLÝ SE SVOU SLÁVOU
V DAMÁTCE NA OBĚTI, OBĚTI NEKRVAVOU,
JE S NÁMI DENNĚ, PRÁVĚ TEĎ,
NA VŠECHNO DÁVÁ ODPOVĚĎ.
A V JEHO ZÁVĚTI, OBĚTI NEKRVAVÉ
TIŠE SE OZÝVÁ I AVE.

Vlasta Tylová

+++

Nebráňte se, toužím po míru !!!

+++

Larcher – Meynard

Rozjímání o životě a ctnostech svatého Otce Dominika

Z francouzštiny přel. br. Patrik Maria Kužela OP

11. úterek VÍRA A DŮVĚRA SVATÉHO OTCE DOMINIKA

Pomoc naše ve jménu páně, jenž učinil nebe i zemi. Žalm 123, 8.

1. Víra, tato první z božských ctností a jaksi počátek všech ostatních, jevila se u sv. Dominika s podivuhodnou silou v jeho životě i díle. Nasával ji s mateřským mlékem a rostl pod vlivem její božské síly: jen tak je možno, že mu vlévala po celý život takovou od danost k Bohu a k jeho svaté Církvi. „*Strenuus defensor fidei*“ /horlivý obránce víry/ svými spisy, žák víry svými ctnostmi, nezbyvá tedy než se stát mučedníkem, svědkem víry. On sám za ni nezemřel: ale nesčetněkrát obětoval svůj život za víru svými tužbami a i tím, že založil svůj řád, Řád pravdy, jako hradby Církve proti náporům pekla, prolil svou krev, řekli bychom tolikrát, kolik bude mezi jeho dětmi mučedníku a vyznavačů víry. Byl podle slov, jakých užívá svatá Terezie, „*Cherubín mystické zahrady Církve*“. Písmo svaté praví:

„*Po jejich ovoci je poznáte*“ /Mt. 7, 20. / Co tedy musíme soudit o dokonalosti Dominikovy víry, která konala tolik divů, živila tolik ctností, avšak zvláště tak horoucí lásku a tak ryzí horlivost o obrácení kacířů a nevěřících!

Ach, kdyby naše víra byla méně ochrnlá, nesla by hojné ovoce svatých tužeb a ctnostných skutků. . . Než běda, kde je to ovoce? Jakým duchem oživujeme své skutky, i ty nejpodstatnější: modlitby, přijímání svatých svátostí? Jak se chováme ve zkouškách, ve vyprahlostech, v pokušeních? Vidíme ve všem jen Boha a jeho svatou vůli? O, blažený Otče, vypros nám toho podivuhodného ducha víry, který tě oživoval, pros Ježíše, ať rozmnoží v našich srdcích víru.

Podle toho, jak závatné výše dosahovala víra na slavného Otce, byla hrdinská i jeho naděje a důvěra v Boha. Důvěra, rodící se v duši z víry ve vlastnosti a v nebeské sliby, byla u sv. Dominika tak pevná, že jí nikdy ani na okamžik neotrásal ani svět, ani peklo ani soužení, ani sebetěžší zkoušky. Bohatý svou neochvějnou důvěrou v pána, pramálo spoléhal na lidské prostředky. pustil-li se do nějakého díla, týkajícího se rozšíření jeho řádu nebo prospěchu Církve svaté, nic ho nedovedlo odstrašit. Nedostatek peněz, oděvu, chleba? Vyzýval Boha a dětsky důvěřivě spoléhal na jeho pomoc. Musel přes rozvodněné

reky? Udělal znamení svatého kříže a prostě velel svým průvodcům: za mnou! Dominik uměl počítat Boží milostí: posílal kázat nejnevědomější za svých bratří a říkal jim: jděte, nebojte se! Oni šli a vedlo se jim tak, jak jim Dominik předpověděl, obraceli hříšníky. Konečně svěřoval se Prozřetelnosti tak, že pevně doufal, že dostane, o cokoli Boha požádá, ať ve věci rozšíření řádu nebo spásy bratří či jiných lidí.

Pročpak po příkladu našeho svatého Otce nevzhlížíme s důvěrou k Bohu ve svých starostech, ve svých úzkostech, potřebách, nebezpečích? Proč nepřemáháme lichou bázeň o svou spásu a pozbýváme chuti při pohledu na své chyby a pády? Což nemá, jak praví sv. Kateřina Sienská, „*nekonečnou moc, aby nám prokazoval dobro, nekonečnou moudrost, aby mohl najít způsob, jak nám je prokázat a nekonečnou dobrotu, aby nám je prokázat chtěl?*“

Kořme se dnes 1. tajemství slavného růžence, zmrtvýchvstání, a prosme na přímluvu přesvaté Panny a svatého Dominika o víru a důvěru v Boha.

+++

MATCE

ČAS VÁŠ A NÁŠ SE NAKLÁNÍ A PÍSEŇ NOVOU
MNĚ ZPÍVATI SE CHCE,
V ŠÍROKOST VKROČIT SELSKÝCH LET, KDE KONĚ KOVOU,
STÁJ KYNE VLAŠTOVCE.

KDE KOHDOUT KOKRHÁ, KDE ROK CO ROK SVŮJ CHORÁL
PŘEHRÁVÁ REŽNÁ ZEM,
KDE HORCE DOPĚKÁN VÁM V RUKOU NEOKORAL
CHLĚB ROZKROJENÝ VŠEM.

KDE POHÁDKOVĚ DÁVATI Z OŠATEK BEZ DNA
VÁM SVĚŘIL VLÁDCE ŽNÍ,
KDE PŘIŠLA ZRNÍM ZLÁKÁNA KUŘÁTKA HVĚZDNÁ,
Ó NENAROZENÍ!

KDE VÁMI OBKLOPEN JAK SVĚTLEM STROM, JÁ V LISTÍ
SLOV STANUL DOKOŘÁN,
KDE SE MNOU CHRÁNĚNÍ V RÁJ ZDVIHLI DNOVÉ ČISTÍ
SAD, ZÁPRAŽÍ I LÁN.

KDE ŠTĚDROST ČERVENCŮ, KDE ŠTĚDROST RUKOU PUKAT
ZŘÍT V ŽÁRU DÁNO NÁM.
SIROBDU SEVŘEN ZE VŠECH STRAN, VŠAK DUKÁT
PODOBY SVÉ TEĎ PO VÁS MÁM.

Jan Zabradniček

+++